

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **M. R.**
zastoupený advokátem JUDr. Milanem Zápotočným
sídlem Telečská 1720/7, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 6. 3. 2018,
č. j. KrÚ 19314/2018/ODSH/13

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 3. 2018, č. j. KrÚ 19314/2018/ODSH/13 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Králíky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 12. 2017, č. j. MUKR/57/2018/OVV/BJ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání:

- přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť porušil ust. § 71a odst. 3 zák. č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“)
 - přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil ust. § 4 písm. c) téhož zákona;
 - přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil ust. § 25 odst. 1 písm. a) téhož zákona.
2. Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 28. 1. 2017 v 13:30 hodin v obci Dolní Morava, před domem č.p. 92 řídil vozidlo tov. zn. Mazda, reg. zn. XXX XXXX, ačkoliv mu bylo pozastaveno řidičské oprávnění exekučním příkazem (č. j. 103 Ex 04690/11-46 ze dne 5. 12. 2013, právní moc dne 20. 12. 2013), přičemž žalobce zastavil uvedené vozidlo v místě platnosti dopravní značky č. B28 „Zákaz zastavení“ a dále vlevo v protisměru jízdy na pozemní komunikaci, která je provozována obousměrně.
3. Za uvedené přestupky byla žalobci dle nejzávažnějšího z přestupků podle § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) a podle § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a podle vyhlášky č. 231/1996 Sb., byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
5. Žalobce předně tvrdí, že správní orgány ve správním řízení překročily svoji pravomoc, neboť dle záhlaví rozhodnutí je správní orgán I. stupně příslušný podle § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu, avšak ve výrokové části rozhodnutí staví odpovědnost žalobce na porušení ust. § 71a odst. 3 exekučního řádu. Nadto přestupky, kterých se může fyzická osoba v souvislosti s povinnostmi stanovenými exekučním řádem dopustit, jsou vymezeny v § 124a exekučního řádu a porušení § 71a odst. 3 exekučního řádu mezi nimi není uvedeno.
6. Dále žalobce namítá, že se správní orgány nedostatečně zabývaly subjektivní stránkou přestupků, neboť žalobce nevěděl o tom, že mu bylo řidičské oprávnění pozastaveno exekučním příkazem JUDr. Tomáše Vrány ze dne 5. 12. 2013, č.j. 103 Ex 04690/11-46. Žalobce sporuje, že by se v této souvislosti dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu z nevědomé nedbalosti, když poukazuje na zakotvení definice nevědomé nedbalosti v § 16 trestního zákoníku, podle kterého se jedná o stav, kdy pachatel nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V dané věci byl přitom žalobci exekuční příkaz doručen fikcí, tedy žalobce s jeho obsahem nemohl seznámit, čemuž odpovídá právě forma doručení, kdy se nejedná o faktické doručení, ale o právní institut založený na konstrukci fikce doručení. Žalobce má za to, že v tomto ohledu žalovaný svoje rozhodnutí řádně nezdůvodnil.

7. Žalobce je toho názoru, že správní orgány nesprávně posoudily zákonnost vydaného exekučního příkazu, neboť se jednalo o exekuční příkaz za účelem vymožení výživného na M. R., který nabyl zletilosti v roce 2017. Dle ustanovení § 71a odst. 1 exekučního řádu přitom platí, že exekuční příkaz k pozastavení řídičského oprávnění povinného může exekutor vydat pouze tehdy, jestliže je v exekuci vymáhán nedoplatek výživného na nezletilé dítě. Žalobce odkázal na odbornou literaturu, podle které je rozšiřující výklad tohoto ustanovení nepřijatelný (Kasíková, M.: Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti /exekuční řád/, Komentář. 3. vyd. str. 459: „Odpadnou-li podmínky – nedoplatek je vymožen anebo nezletilý oprávněný v průběhu exekuce nabude zletilosti, měl by exekutor vydaný exekuční příkaz zrušit.“). Dle žalobce tak byl exekutor povinen exekuční příkaz ke dni nabytí zletilosti oprávněného zrušit, po tomto datu již byla exekuce prováděna neoprávněně. Dále žalobce poukázal na ust. § 71a odst. 4 písm. a) exekučního řádu, podle kterého nastává důvod ke zrušení exekuce i v případě, prokáže-li povinný, že k uspokojování základních životních potřeb svých a osob, ke kterým má vyživovací povinnost, nezbytně potřebuje své řídičské oprávnění, přičemž žalobce má za to, že tyto skutečnosti prokázal v průběhu správního řízení o přestupcích.
8. Žalobce je přesvědčen o tom, že v dané věci měl správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 57 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dál jen „správní řád“) dát podnět k zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci, nebo vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správní orgán určí, nebo si o otázce učinit úsudek. Správní orgán I. stupně však otázku zákonnosti exekučního příkazu vůbec neřešil.
9. Žalobce proto navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na zhodnocení skutkového stavu a na právním názoru na věc, tak jak jej prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
11. Soud přezkoumal napadané rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d/ a § 75 odst. 2 s. ř. s.) po veřejném projednání věci a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Lze ještě doplnit, že při jednání soudu právní zástupce žalobce k dotazu soudu uvedl, že návrh žalobce na zastavení exekuce byl zamítnut. Soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí co do zjištění skutkového stavu věci a co do právního názoru na něj plně ztotožňuje s žalovaným rozhodnutím a na toto odkazuje. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130; rozsudky správních soudů jsou dostupné na [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As

126/2013-19). Dále soud uvádí rozhodující skutkové okolnosti ve věci a právní argumentaci.

12. Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (zásady zákonnosti).
13. Ze správního spisu se podává, že dne 20. 2. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, územního odboru Ústí nad Orlicí – dopravního inspektorátu, o důvodném podezření žalobce ze spáchání přestupků dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, který měl dne 28. 1. 2017 ve 13:30 hodin na místní komunikaci v obci Dolní Morava, před domem č. p. 92, řídit jako řidič osobní motorové vozidlo shora uvedené tovární a registrační značky, a to ze svého bydliště v obci Lutín až do obce Dolní Morava, ačkoliv mu mělo být řidičské oprávnění pozastaveno shora uvedeným exekučním příkazem podle exekučního řádu. Žalobce měl dále zastavit s vozidlem v protisměru jízdy a v místě, kde je to svislou dopravní značkou č. B28 „Zákaz zastavení“ zakázáno. Ve vozidle cestovala s žalobcem jeho přítelkyně paní B. a dvě nezletilé děti. Výše uvedená zjištění měla učinit hlídka Policie ČR ve složení pprap. P. a pprap. R. při provádění dohledu nad dodržováním BESIP na pozemních komunikacích se zaměřením na parkování vozidel. Uvedené skutečnosti jsou shodně popsány v úředních záznamech, které byly vyhotoveny zasahujícími policisty (úřední záznam ze dne 10. 2. 2017 a ze dne 13. 2. 2017). Jako příloha byla postoupena fotodokumentace. Na jedné z fotografií je zcela zřetelné vozidlo žalobce stojící při levém okraji komunikace, tedy v protisměru. Na další fotografii je zachycena svislá dopravní značka B28 „Zákaz zastavení“, která není ani částečně ničím zakryta ani nijak poškozena nebo znečištěna. Stejně tak byl správnímu orgánu I. stupně postoupen exekuční příkaz o provedení exekuce pozastavením řidičského oprávnění žalobce jako povinného podle § 71a exekučního řádu, který byl vydán soudním exekutorem JUDr. Tomášem Vránou (Exekutorský úřad Přerov) dne 5. 12. 2013, č. j. 103 Ex 04690/11-46 a který nabyl právní moci dne 20. 12. 2013. Vedení exekuce pozastavením řidičského oprávnění je uvedeno rovněž v žalobcově kartě řidiče, jak vyplývá z výpisu karty řidiče ke dni 31. 1. 2017. Ve správním spise je založena rovněž kopie doručky exekučního příkazu, ze které je zřejmé, že byl doručen fikcí, neboť adresát si zásilku nevyzvedl a tato byla vrácena zpět. Dále je zde založena kopie „Sdělení pro vyvěšení na úřední desce soudního exekutora podle § 49 odst. 4 o. s. ř.“ Dle uvedených listin bylo sdělení o doručování exekučního příkazu vyvěšeno, a to i na elektronické úřední desce Exekutorského úřadu Přerov dne 3. 1. 2014 a sejmuto dne 3. 2. 2014. Těmito listinami bylo dle soudu dostatečně prokázáno, že exekuční příkaz byl doručen žalobci tzv. fikcí v souladu s ust. § 49 odst. 4 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řád (dále jen „o. s. ř.“), který stanoví ohledně doručování soudních písemností do vlastních rukou adresáta, že nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud

i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu.

14. Správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupcích a dne 16. 5. 2017 se konalo ústní jednání, při němž byla provedena svědecká výpověď přítelkyně žalobce paní B.
15. Žalobce k věci uvedl, že děti měly zaplacenou lyžařskou školu, žalobce nevěděl, kde se přímo nachází, proto zastavil dole u lanové dráhy. Slečna na informacích jim řekla, že mají zaparkovat za hotelem Vista. Žalobce tedy na uvedeném místě zaparkoval na doporučení pracovníka skiareálu a nevěděl, že se tam nachází zákazová dopravní značka, neboť na místě bylo velké množství sněhu. K dopravní kontrole uvedl, že když zaparkoval a ještě stále seděl za volantem, policisté již byli na místě a řešili ostatní vozidla. K průběhu dopravní kontroly žalobce mimo jiné uvedl, že policisté nahlédli při kontrole do své databáze a zjistili, že není oprávněn řídit motorové vozidlo. Ohledně pozastavení jeho řidičského oprávnění uvedl, že věděl o možnosti pozastavení řidičského oprávnění exekucí, avšak peněžní exekuce řádně platil. O pozastavení svého řidičského oprávnění se dozvěděl až při kontrole policejní hlídkou dne 28. 1. 2017, přičemž exekuční příkaz mu nebyl nikdy fyzicky doručen. Žalobce dále uvedl, že na řízení motorového vozidla je závislý, neboť dojíždí jako kuchař do zaměstnání, zástupce žalobce k tomu doplnil, že žalobce trpí bércovými vředy.
16. Svědkyně B. potvrdila tvrzení žalobce o tom, že je na místo zaparkování nasměrovala pracovnice skiareálu a dále uvedla, že viděla, jak v blízkosti parkování bliká policejní auto. Svědkyně byla sdělením policistů o pozastavení řidičského oprávnění žalobce překvapená stejně jako žalobce, protože si ničeho takového nebyli vědomi. Dále svědkyně vypověděla, že žalobce zaparkoval vozidla v řadě aut po levé straně ve směru jízdy. Dopravní značku B28 „Zákaz zastavení“ nezaregistrovala.
17. Správní orgán I. stupně vyslechl dne 12. 7. 2017 při dalším ústním jednání zasahující policisty pprap. P. a pprap. R. Svědek pprap. P. vypověděl, že jako hlídka dopravního inspektorátu Ústí nad Orlicí byli vysláni do obce Dolní Morava, aby řešili nesprávné parkování na místní komunikaci. V rámci výkonu si všimli, že v zákazu zastavení se nacházelo vozidlo tovární značky Mazda, které stálo v protisměru a u vozidla se nacházela žena a dvě děti. Na místě řidiče seděl muž. Řidič uvedl, že vozidlo řídil. Následně u něj byla provedena dechová zkouška a lustrace v evidencích Policie ČR, kdy bylo zjištěno, že řidič má pozastaveno řidičské oprávnění z důvodu exekuce. Dále svědek uvedl, že obviněného při řízení vozidla neviděl, vozidlo zaregistroval, až když bylo zaparkované. K dopravnímu značení B28 „Zákaz zastavení“ svědek uvedl, že před zahájením kontroly provedli kontrolu dopravní značky, která byla v pořádku. Žalobce údajně uvedl kolegovi, že si není vědom, že mu bylo pozastaveno řidičské oprávnění. Policisté řešili na místě i další stejné přestupky. Na otázku, zda bránilo vozidlo nějakým způsobem bezpečnosti nebo plynulosti provozu, svědek odpověděl, že v zimě je tato komunikace zúžená a není tam volný prostor pro obousměrný provoz na komunikaci. Předchozí dne tam měla sanitka problém dostat se na místo ke sjezdovce.
18. Svědek pprap. R. vypověděl, že v obci Dolní Morava je problematickým úsekem komunikace úplně na konci vesnice, kde se vyjede nahoru ke skiareálu a sjíždí se dolů, neboť je komunikace úzká, hlavně když je vyhrnutý sníh a zaparkují tam auta na jedné straně, čímž není komunikace obousměrně průjezdná. A protože se tam nemohla dostat

sanitka, když se někdo zranil na lyžích, tak tam byli policisté vysláni, aby se zaměřili na kontrolu zákazu zastavení, aby byla cesta volná. Dále uvedl, že žalobce se nacházel ve vozidle na místě řidiče, při řízení policisté žalobce neviděli, před započítím kontroly provedli vizuální kontrolu dopravního značení B28 „Zákaz zastavení“, kdy toto značení bylo v pořádku. Na otázku, zda se žalobce vyjádřil ke zjištěným skutečnostem, svědek uvedl, že jim sdělil, že s přítelkyní a dětmi přijel na lyžování a že na místě zaparkoval po doporučení pracovníce skiareálu. Dle výpovědi svědka žalobce o pozastavení řidičského oprávnění vůbec nevěděl, choval se slušně a s policisty spolupracoval. Svědek dále uvedl, že jim žalobce sdělil, že vozidlo řídil on, že tuto skutečnost jim potvrdila i přítelkyně žalobce, která spolu s dětmi byla jedinou svědkyní projednávání přestupku.

19. Svědkyně B. výslovně při tomto druhém ústním jednání po opětovném řádném poučení doplnila, že dne 28. 1. 2017 řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Mazda 5 CR1, RZ XXX XXXX, její přítel M. R., tedy žalobce.
20. Zástupce žalobce doplnil, že dopravní značka upravující zákaz zastavení byla silně ušpiněna a znečitelněna nafoukaným sněhem a zřejmě špínou, když je sice zjevný její kruhový tvar, nikoli již dostatečně zřetelně její potisk. Jedná se o značku nejběžnějšího tvaru, kde je velmi snadné tuto značku zaměnit s jinou, například zákazem stání, k jehož porušení by vykládkou osob (družky řidiče a dvou dětí) a nákladu nedošlo.
21. Správní orgán I. stupně odůvodnil rozhodnutí vydané dne 27. 12. 2017 (jednalo se o druhé rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci) následovně. Správní orgán uzavřel, že žalobce se o pozastavení svého řidičského oprávnění nedověděl z důvodu jeho nedbalosti, kdy si v případě, že se nezdržoval na adrese svého trvalého pobytu, nezajistil vhodným způsobem, aby mu byla přeposílána pošta, která mu byla zasílána. Správní orgán I. stupně proto vyházel z pravomocného exekučního příkazu (č.j. 103 Ex 04690/11-46 ze dne 5. 12. 2013) a z žalobcovy evidenční karty řidiče, dle které má žalobce k datu 20. 12. 2013 pozastaveno řidičské oprávnění důvodu exekuce a dle níž se v minulosti nedopustil přestupků. Správní orgán I. stupně ještě doplnil, že pokud by žalobce o této skutečnosti věděl, jednalo by se s velkou pravděpodobností o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 zák. č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.
22. Pokud jde o materiální stránku spáchaného přestupku, zdůraznil, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly definovány v zásadě pouze skutky, které jsou společensky škodlivé, tedy které vykazují typovou nebezpečnost (škodlivost). Subjektivní stránka přestupku byla naplněna tím, že se v uvedeném případě jedná o držitele řidičského oprávnění, přičemž, pokud se žalobce o pozastavení svého řidičského oprávnění nedozvěděl, stalo se tak pouze díky jeho nedbalosti. Materiálním znakem přestupku je „zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“ (viz ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích). Záměrem zákonodárce bylo prostřednictvím „donucovacího opatření“ motivovat dlužníka k zaplacení nedoplatek na výživném. Zájem společnosti je v dané věci představován eliminací chudoby v neúplných rodinách.
23. Ve vztahu k zastavení v protisměru v působnosti zákazové dopravní značky pak zejména uvedl, že ze strany žalobce došlo k porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť při účasti v provozu na pozemních komunikacích je každý povinen mimo

jiné řídit se právě dopravními značkami. Dle hodnocení správního orgánu je stupeň nebezpečnosti (škodlivosti) činu pro společnost v posuzovaném případě v kontextu dopravně exponovaného úseku pozemní komunikace, při požadavku zajištění dobré průjezdnosti zejména pro vozidla integrovaného záchranného systému (dále jen „IZS“) a skibusů, zcela rozhodně alespoň nepatrný a je tedy i způsobilý ohrozit nebo porušit společenský zájem chráněný zákonem o silničním provozu.

24. Uvedené rozhodnutí bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím žalovaného, proti němuž byla podána žaloba.
25. Žalobce předně sporoval pravomoc správních orgánů ve vztahu k porušení povinností vyplývajících z exekučního příkazu, když tvrdil, že tyto povinnosti jsou upraveny exekučním řádem a že konkrétní porušení povinnosti, kterého se měl dopustit, není v exekučním řádu uvedeno mezi přestupky fyzických osob. K tomu soud uvádí, že v § 125c „Přestupky fyzických osob“ odst. 1 písm. e) bod 6. zákona o silničním provozu je uvedena tato skutková podstata přestupku: „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a řidičské oprávnění jí bylo pozastaveno podle § 95 nebo exekučním příkazem podle exekučního řádu.“ Tedy skutková podstata přestupku je uvedena přímo v zákoně o silničním provozu, proto není zcela logicky duplicitně uvedena mezi přestupky fyzických osob v exekučním řádu. Zařazení této skutkové podstaty mezi přestupky fyzických osob spáchané v dopravě odpovídá z hlediska systematiky právního řádu tomu, že se přestupku dopouští fyzická osoba právě až v provozu na pozemní komunikaci, na což právě doléhá zákon o silničním provozu. Jestliže v záhlaví rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že je příslušný k rozhodnutí věci podle ust. § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu, pak tak uvedl v souladu se zákonem, neboť ust. § 124 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu stanoví, že obecní úřad obce s rozšířenou působností projednává přestupky podle tohoto zákona. Jak již bylo uvedeno, jednalo se o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6. zákona o silničním provozu, nikoliv o přestupek podle exekučního řádu, tudíž správní orgán I. stupně a následně žalovaný jako odvolací správní orgán byly ve věci projednání a rozhodnutí přestupku příslušnými správními orgány.
26. Na správnosti uvedeného právního výkladu ničeho nemění ani ta skutečnost, že správní orgán I. stupně (na pokyn žalovaného dle jeho zrušujícího rozhodnutí ze dne 11. 10. 2017 ve vztahu k prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 7. 2017) uvedl ve výroku rozhodnutí popis skutku včetně právní kvalifikace porušené povinnosti, tj. ust. § 71a odst. 3 exekučního řádu, podle kterého platí, že dnem doručení exekučního příkazu povinnému se pozastavuje řidičské oprávnění udělené podle zvláštního právního předpisu. Po dobu pozastavení řidičského oprávnění držitel řidičského oprávnění nesmí řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se povinnému doručuje do vlastních rukou. Právě uvedení této zákonné povinnosti, kterou žalobce nedodržel, totiž objasňuje, v čem spočívalo žalobcovo protiprávní jednání a činí tak skutek přestupku spolu s jeho popisem skutkových okolností jednoznačným, což je podstatné z důvodu záruky nezaměnitelnosti skutku. Tedy uvedení zákonného ustanovení, které bylo porušeno, ve výrokové části rozhodnutí je žádoucí a plně v souladu s ust. § 68 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích. K tomu lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014-33: „Protože sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, obsahuje normu odkazující a také § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, musí být součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu z roku 2004 a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly naplněny, stanoví. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, které bylo zaviněným jednáním porušeno.“ Dále lze pro obdobnost (rozhodnutí vydáno ve věci správního deliktu podle zákona o silničním provozu) odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46: „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.“ Obdobně vyznívají i rozhodnutí soudů v trestních věcech (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. 5 Tdo 984/2006; dostupné v elektronickém systému právních informací ASPI). Z uvedených důvodů nemůže tato námitka obstát.

27. Dále žalobce vznesl námitky směřující proti naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6. zákona o silničním provozu, když tvrdil, že oprávněný z exekučního příkazu nabytí zletilosti, tedy že exekuční příkaz měl být zrušen, a dále že mu nebyl exekuční příkaz nikdy fyzicky doručen. Jakkoliv žalobce odkazoval na odbornou právní literaturu na podporu svého názoru o tom, že měl být zrušen exekuční příkaz, nabytí-li oprávněný zletilosti, nemůže jeho právní názor obstát, neboť nemá v zákoně oporu a míří proti smyslu a účelu právní úpravy, která sleduje primárně zájem na řádné úhradě nedoplatků na veškerém výživném za dobu nezletilosti dítěte. Právní názor, který zastává žalobce, byl jednoznačně vyvrácen nálezem Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 50/18: „Zastavení exekuce pozastavením řidičského oprávnění povinného z důvodu nabytí zletilosti oprávněnými, kteří se domáhají vymození nedoplatku na výživném za dobu jejich nezletilosti, tak představuje porušení jejich práva na soudní ochranu zaručeného článkem 36 odst. 1 Listiny a též práva na zvláštní ochranu dětí a mladistvých zaručeného článkem 32 odst. 1 Listiny.“ V odůvodnění tohoto nálezu Ústavní soud doplňuje: „Obecné soudy uvedené omezení využití tohoto způsobu provedení exekuce vyložily tak, že podmínka vymáhání nedoplatku na výživném pro nezletilé dítě je splněna toliko tehdy, trvá-li nezletilost oprávněných po celou dobu, po kterou exekuce probíhá. Takový výklad však nemá oporu v dikci předmětného ustanovení, které výslovně stanoví, že exekuci lze tímto způsobem provést, je-li vymáhán "nedoplatek výživného na nezletilé dítě", nikoliv je-li oprávněný v době nařízení a trvání exekuce nezletilý, jak mimo rámec doslovného znění příslušného ustanovení vyložily obecné soudy. Nabytím zletilosti oprávněného však nedochází ke změně podstaty vzniklé pohledávky. Skutečnost, že výživné na nezaopatřené nezletilé dítě nebylo řádně a včas zapláceno, neznamená, že tyto prostředky na výživu dítěte nemusely být vynaloženy. Tyto prostředky musely být vynaloženy z jiných zdrojů, zpravidla ze zdrojů druhého z rodičů a zájem na jejich vymození trvá. Nabytím zletilosti dítěte se též nemění podstata pohledávky, která je stále nedoplatkem výživného na nezletilé dítě. Obdobně jako Ústavní soud již v minulosti vyslovil, že je nepřípustné, aby dítě do dospělosti vstupovalo s dluhy, které mohou mít rdousivý účinek (srov. nálezy Pl. ÚS 9/15 ze dne 8. 8. 2017, publikovaný pod č. 338/2017

Sb. nebo nález sp. zn. I. ÚS 1775/14 ze dne 15. 2. 2017), je též zájem na to, aby byly řádně vymoženy pohledávky, které dítěti vznikly za dobu trvání nezletilosti vůči jiným osobám, tím spíše jde-li o pohledávky vůči jeho rodiči, tedy osobě, která by měla jeho vstup do dospělosti usnadňovat, a nikoliv komplikovat. Nastíněný výklad je též v souladu s celkovou koncepcí procesní úpravy řízení o výživném. Obdobně totiž též řízení ve věcech výživy nezletilých podle zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dříve podle o. s. ř.) má specifický charakter; v tomto režimu je přitom rozhodováno o výživném za dobu nezletilosti dítěte bez ohledu na skutečnost, zda dítě mezitím nabylo zletilosti [srov. nález sp. zn. I. ÚS 564/07 ze dne 19. 2. 2008 (N 37/48 Sb. NU 459) nebo nález sp. zn. II. ÚS 438/17 ze dne 23. 1. 2018]]. V posledně citovaném nálezu sp. zn. II. ÚS 438/17 Ústavní soud shledal potřebu vyšší ochrany věřitele pohledávky v případě rozhodování o výživném dítěte za dobu jeho nezletilosti, bez ohledu na skutečnost, že nabylo již zletilosti.“ Tedy je zřejmé, že za dané situace nebyl správní orgán ani povinen k postupu podle § 57 správního řádu, jak se domníval žalobce, neboť nabytí zletilosti oprávněného není důvodem pro zrušení exekučního příkazu. Ostatně jak uvedeno shora, při jednání soudu právní zástupce žalobce uvedl, že návrh žalobce na zastavení exekuce byl zamítnut. Z uvedeného důvodu byla i tato námitka směřující proti exekučnímu příkazu vyhodnocena jako nedůvodná.

28. Žalobce brojil proti pravomocným účinkům exekučního příkazu rovněž z důvodu, že tento mu nebyl fyzicky doručen. K tomu soud uvádí, že již správní orgán I. stupně žalobci dostatečně zřetelně objasnil způsob doručování tohoto exekučního příkazu povinnému. Účinky exekučního příkazu k pozastavení řidičského oprávnění vydaného podle § 71a exekučního řádu - tedy pozastavení řidičského oprávnění - nastávají podle § 71a odst. 3 exekučního řádu dnem jeho doručení povinnému. Po dobu pozastavení řidičského oprávnění nesmí držitel řidičského oprávnění řídit motorová vozidla. Exekuční příkaz se doručuje povinnému do vlastních rukou. Na doručování exekučního příkazu se podle § 55b odst. 1 exekučního řádu subsidiárně vztahuje zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Doručování do vlastních rukou upravuje § 49 o. s. ř. Podle § 49 odst. 1 o. s. ř. se do vlastních rukou se doručují písemnosti, u nichž tak stanoví zákon nebo nařídí-li tak soud. Podle ust. § 49 odst. 4 o. s. ř. platí, že nevyzvedne-li si adresát písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla připravena k vyzvednutí, považuje se písemnost posledním dnem této lhůty za doručenou, i když se adresát o uložení nedozvěděl. Doručující orgán po marném uplynutí této lhůty vhodí písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky, ledaže soud i bez návrhu vyloučí vhození písemnosti do schránky. Není-li takové schránky, písemnost se vrátí odesílajícímu soudu a vyvěsí se o tom sdělení na úřední desce soudu. Ze správního spisu bylo prokázáno, a to listinami, které předložil soudní exekutor, jak již uvedeno shora, že žalobci bylo řádně doručováno na adresu dle § 46b písm. a) o. s. ř., tedy na adresu, kterou má žalobce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, což žalobce ani nesporel. Dále bylo prokázáno, že i přes zanechání řádného poučení si žalobce zásilku nevyzvedl a proto byla vrácena soudnímu exekutorovi. Následně bylo na úřední desce, včetně elektronické úřední desky, exekutorského úřadu vyvěšeno sdělení o doručení exekučního příkazu. S ohledem na uvedené byl exekuční příkaz řádně doručen, byť fikcí, jak správně uvádí žalobce.
29. Žalobce přitom ani způsob doručení nesporel, toliko tvrdil, že s ohledem na svoji nevědomost o doručení a s ohledem na konstrukci fikci doručení, která nereflektuje

skutečnost, nemohl naplnit subjektivní stránku uvedeného přestupku. V tom se však žalobce mylí. Jak správně uvedl již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, právě tím, že žalobce přistupoval ke svým záležitostem s určitou mírou nedbalosti, když, ač věděl, že neplatí řádně výživné na nezletilého a že je proti němu vedena exekuce, nepřevzal poštovní zásilku. Zde lze odkázat na právní zásadu *vigilantibus iura* (práva patří bdělým). Bylo totiž v moci žalobce, aby následkům nedodržení omezení vyplývajících z exekučního příkazu pozastavením řídicího oprávnění předešel. A to nejen tím, že by dluh řádně uhradil, ale ve vztahu k důsledkům definovaným v zákoně o silničním provozu právě tím, že by si řádně přebíral doručovanou poštu od soudního exekutora, o níž byl zanecháním výzvy s poučením řádně zpraven, jak vyplývá z doručky exekučního příkazu, jejíž kopie je založena ve správním spise. Tedy žalobce se v dané věci dopustil přestupku ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, neboť nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Správní orgány i soud totiž žalobci uvěřily, že o exekučním příkazu skutečně nevěděl, ovšem vzhledem k okolnosti, že na něho byla vedena exekuce pro neplacení výživného nezletilému a že i sám při ústním jednání o přestupku uvedl, že mu je taková obecná možnost exekuce známa a zejména vzhledem k tomu, že mu byla zanechána výzva s řádným poučením k vyzvednutí poštovní zásilky, o exekučním příkazu vědět měl a mohl. Pro úplnost soud uvádí, že jestliže správní orgány vycházely z nabytí právní moci exekučního příkazu, pak tak činily v souladu se zákonem, neboť nejsou oprávněny k přezkoumávání právní moci. Okamžik právní moci je totiž důležitým momentem z hlediska právní jistoty a stability vztahů (obdobně např. viz nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 8. 2011, č. j. I. ÚS 799/11). Ostatně i zde soud doplňuje, že návrh žalobce na zastavení exekuce byl zamítnut, tedy nelze mít důvodně za to, že by snad exekuční příkaz nenabyl právní moci. Takto přitom žalobce žalobní námitku ani neformuloval.

30. Ačkoliv žalobce směřoval námitku nenaplnění subjektivní stránky přestupku do přestupku kvalifikovaného podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 6 zákona o silničním provozu, vyjádří se soud rovněž k naplnění subjektivní stránky přestupku, jehož se žalobce dopustil zastavením vozidla v působnosti dopravní značky B28 „Zákaz zastavení“ v protisměru jízdy na pozemní komunikaci, která je provozována obousměrně. V dané věci je zcela zásadní, že jako důvod kontroly BSESIP prováděné policejní hlídkou bylo, jak vypověděli v postavení svědků oba zasahující policisté, zajištění průjezdnosti dopravně exponovaného úseku pozemní komunikace, zejména pro vozidla IZS, a to po zkušenosti, kdy zde nemohlo projet vozidlo záchranné služby, které spěchalo k úrazu, který se stal na sjezdovce. V posuzovaném kontextu nelze považovat stupeň nebezpečnosti přestupku za zanedbatelný. To, že se žalobce dovolává instrukcí pracovníce skiareálu, není ve věci relevantní. Žalobce byl jako řidič motorového vozidla, přičemž to, že řídil právě žalobce, bylo jednoznačně prokázáno výpovědí svědkyně B. a rovněž to vyplývá i ze svědeckých výpovědí obou zasahujících policistů, tedy žalobce byl jako účastník silničního provozu povinen podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Žalobce však zákaz vyplývající z dopravní značky B28 „Zákaz zastavení“ porušil, přičemž bylo fotografiemi z místa policejní kontroly prokázáno, že dopravní značka zde umístěná byla nepoškozená a zcela zřetelná. Současně žalobce porušil povinnost specifikovanou v § 25 odst. 1 písm. a), zákona o silničním provozu,

podle kterého smí řidič zastavit a stát jen vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace.

31. Jak již uvedl správní orgán I. stupně, skutkové podstaty přestupků jsou definovány s ohledem na to, že zpravidla jejich naplněním nebude naplněna i jejich společenská škodlivost, tedy materiální znak přestupku. Soud odkazuje v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011 - 77, podle kterého lze obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje zpravidla materiální znak přestupku a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 5 As 20/2004 - 37, podle kterého jsou okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), relevantní pro uložení výše sankce, nikoliv však pro závěr o tom, zda byl spáchán přestupek. V dané věci nebyly shledány okolnosti, které by svědčily o tom, že zákonem předvídaná společenská škodlivost nenastala. Naopak, jak uvedeno, jedná se o úsek, jehož zprůjezdnění je v zimním období velmi důležité pro případný zásah složek IZS. Okolnosti vztahující se k osobě žalobce, zejména okolnost, že žalobce se v minulosti nedopustil přestupků, byly řádně zhodnoceny při stanovení druhu a výše sankce, kdy byly žalobci uloženy sankce za nejzávažnější přestupek (absorpční zásada) v souladu s § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, na spodní hranici zákonného rozpětí (uložená pokuta ve výši 5 000 Kč, zákonné rozpětí od 5 000 Kč do 10 000 Kč; uložený zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 6 měsíců, zákonné rozpětí od 6 měsíců do 1 roku). Pro úplnost soud uvádí, že samostatné námitky do výše uložených sankcí žalobce v žalobě nevznesl.
32. Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavřel, že správní orgány postupovaly v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když o zjištěném skutkovém stavu věci nejsou dány důvodné pochybnosti, přičemž správní orgány nezatížily správní řízení procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Soud tak dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšný žalovaný se při jednání soudu práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 27. března 2019

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně